

dr hab. Beata Bilińska
prof. A.M. Akademii Muzycznej w Katowicach
dziedzina: sztuki muzyczne
dysciplina artystyczna – instrumentalistyka

Katowice, 05.10.2018

Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu, Wydział Instrumentalny, pismo z dnia 05.07.2018 r., zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (art. 14 ust. 2 pkt 2 Dz. U. 2016 poz. 882).

Dotyczy:

Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej w Poznaniu z dnia 04.07.2018 r. w sprawie:

- wyznaczenia recenzenta: dr hab. prof. A.M. Beaty Bilińskiej z Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
- liczba uprawnionych członków Rady Wydziału 22
- na posiedzeniu obecnych było 13
- oddano głosów ważnych 13
- za wyznaczeniem recenzentów 13
- głosów przeciwnych 0
- głosów wstrzymujących się 0

Quorum głosujących w chwili podejmowania uchwały było zachowane.

W świetle ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (art. 14 ust. 2 pkt 1, tekst jedn. Dz. U. 2016 poz. 882) Rada Wydziału Instrumentalnego posiadała uprawnienia do przeprowadzenia przewodu na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej – instrumentalistyka.

Do nadesłanego mi przez Dziekana Wydziału Instrumentalnego prof. zw. dr hab. Alicję Kledzik pisma sygnowanego datą 05.07.2018 r. informującego o wyznaczeniu mojej osoby recenzentem pracy doktorskiej mgr Kariny Komendery pt. *"Wszzechstronność zawodowa i specyfika zadań pianisty we współpracy z różnymi instrumentalistami na przykładzie wybranych utworów z literatury kameralnej XX wieku"*, zostały dołączone następujące dokumenty:

- dokumentacja Doktoranta
- praca doktorska – dzieło oraz opis
- Uchwała z dnia 04.07.2018 dotycząca wszczęcia przewodu mgr Kariny Komendery
- Uchwały z dnia 04.07.2016 dotyczące wyznaczenia promotora w osobie prof. Pawła Skrzypka recenzentów w osobach dr hab. prof. A.M. Beaty Bilińskiej z Akademii Muzycznej w Katowicach oraz prof. dr hab. Cezarego Saneckiego
- wyciąg z protokołu z przebiegu posiedzenia Rady Wydziału z dnia 04.07.2016r.

Złożona przez Doktoranta dokumentacja, zawiera: wniosek o wszczęcie postępowania na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej: instrumentalistyka, uwierzytelniony odpis dyplomu ukończenia studiów wyższych stwierdzający posiadanie tytułu zawodowego – magister sztuki, uwierzytelniony odpis dyplomu ukończenia studiów podyplomowych, kwestionariusz osobowy z trwałym zdjęciem, uwierzytelnioną kopię dowodu osobistego, krótki życiorys, propozycję tematu i koncepcję pracy doktorskiej, propozycję promotora, propozycję dyscypliny podstawowej, dodatkowej i języka obcego, wykaz posiadanych nagród i wyróżnień uzyskanych za działalność twórczą i artystyczną, wykaz dorobku artystycznego. W dalszej części dokumentacja zawiera zapis dzieł i dokumentację ich publicznej prezentacji/kserokopie programów, afiszy, dokonań artystycznych, recenzje, twórczych opracowań dzieł artystycznych.

Do dokumentacji dołączona została praca doktorska złożona z dzieła artystycznego zarejestrowanego na płycie CD oraz opisu dzieła pt. *"Wszechstronność zawodowa i specyfika zadań pianisty we współpracy z różnymi instrumentalistami na przykładzie wybranych utworów z literatury kameralnej XX wieku"*.

Dzieło artystyczne przedłożone przez Doktorantkę składa się z płyty CD, na której zostały zarejestrowane następujące kompozycje z literatury kameralnej XX wieku:

1. Witold Lutosławski – *Preludia taneczne* na klarnet i fortepian (1954)
2. Stjepan Sulek – *Sonata „Vox Gabrieli”* na puzon i fortepian (1973)
3. Marta Ptaszyńska – *4 Preludia* na wibrafon i fortepian (1965)
4. Carlos Salzedo – *Sonata* na harfę i fortepian (1922)
5. Karol Szymanowski – *Romans D-dur* op. 23 na skrzypce i fortepian (1910)
6. Aleksander Lasoń – *Muzyka w czterech częściach* na kontrabas i fortepian (1977)

Podstawowe dane o Kandydacie

Pani Karina Komendera rozpoczęła edukację muzyczną w wieku 5 lat. Ukończyła z wyróżnieniem Państwową Ogólnokształcącą Szkołę Muzyczną I i II stopnia im. Stanisława Moniuszki w Bielsku Białej w klasie fortepianu Adama Podreza i dodatkowo - w klasie saksofonu Tomasza Gmyrka. Edukację kontynuowała jako studentka Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina na wydziale instrumentalno-pedagogicznym w Białymstoku w klasie fortepianu prof. Pawła Skrzypka, w 2011 roku uzyskując dyplom z wyróżnieniem i tytuł magistra sztuki. Wykształcenie poszerzyła o studia podyplomowe dla artystów, twórców i animatorów kultury na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończyła w 2012 roku, uzyskując tytuł Menedżera Artystycznego.

Jest laureatką ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów pianistycznych. Umiejętności pianistyczne doskonaliła na warsztatach i kursach interpretacji u znakomitych artystów m.in: Johna Perry'ego, Grahama Scott'a, Thomasa Hechta, Jorgena Larsena, Kevina Kennera, Andrzeja Jasińskiego, Czesława Stańczyka, Andrzeja Artykiewicza, Jerzego Marchwińskiego . W latach 2007-2009 była laureatką stypendium Gold Country Piano Institute w Kalifornii. Za osiągnięcia naukowe i artystyczne została nagrodzona dwukrotnie Stypendium Prezesa Rady Ministrów, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Stypendium Wydziału Kultury i Sztuki Miasta Bielska-Białej. Uczestniczyła w festiwalach i konkursach kameralnych m.in. Gaetano Zinetti Chamber Music Competition w Veronie, Poland-Norway Piano Duo Bridge w Trondheim. Jako solistka i kameralistka występowała na scenach w Polsce, Norwegii, Rumunii, Rosji, Szwajcarii, Austrii, Włoszech, Japonii i USA. W 2010 zadebiutowała jako solistka na scenie LaMaMa Theatre w Nowym Jorku w spektaklu „Chopin – an Impression”, rozpoczynając tym występem międzynarodową trasę koncertową. W grudniu 2016 wystąpiła wraz z Kwartetem smyczkowym im. Aleksandra Tansmana w San Anton Palace na Malcie, oficjalnie reprezentując Polskę na międzynarodowym forum dyplomatycznym. Wykonywała recitale kameralne na festiwalach oraz koncertach, towarzysząc saksofonistce Alinie Mleczko, puzoniście Bartoszowi Buremu i skrzypkowi Rafałowi Dudzikowi. Współpracuje również z solistami teatrów muzycznych w całym kraju, wykonując recitale z repertuarem musicalowym, także na zaproszenie agencji „Broadway w Polsce”. Przygotowuje artystów do castingów i udziału w wielu produkcjach, między innymi w teatrach w Warszawie, Gdyni, Poznaniu, Krakowie i Gliwicach. W latach 2010-14 była organizatorem Międzynarodowych Warsztatów Gospel w Bielsku-Białej. Od 2016 jest oficjalnym akompaniatorem Międzynarodowego Konkursu Instrumentów Dętych FINALIS w Białymstoku. Jest pianistką trasy koncertowej „Gintrowski TOUR”, grając jako lider bandu, współpracującego z orkiestrami symfonicznymi Teatru Wielkiego w Poznaniu, Sinfonia Viva

w Teatrze Polskim w Warszawie, Opery Bałtyckiej oraz Narodowego Forum Muzyki we Wrocławiu. Uczestniczy w realizacjach medialnych oraz nagraniach jako muzyk sesyjny.

Od 2010 roku zdobywa doświadczenie pedagogiczne i naukowe, pracowała jako pedagog klas fortepianu i kameralistyki w Państwowej Szkole Muzycznej II st. w Łomży oraz Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Uczestniczyła w konferencjach i seminariach naukowych, dotyczących pianistyki, kameralistyki oraz psychologii muzyki. Od 2011 jest asystentem na wydziale instrumentalno-pedagogicznym Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, pracuje w klasie prof. Pawła Skrzypka oraz prowadzi przedmioty: praca z pianistą, praca z akompaniatorem w klasach instrumentów dętych, zespoły operowe i praca z dyrygentem, opracowanie sceniczne partii operowych.

Jest pianistką (I głos) orkiestry symfonicznej Opery i Filharmonii Podlaskiej – Europejskiego Centrum Sztuki, pełni także obowiązki korepetytora solistów oraz akompaniatora wszystkich zespołów artystycznych. Szeroki zakres obowiązków umożliwia Jej pracę ze znakomitymi dyrygentami, solistami, reżyserami i choreografami, a także wykonawstwo różnych gatunków i stylów muzycznych. Jest również saksofonistką Big-Bandu OiFP-ECS.

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska mgr Kariny Komendery składa się z dzieła artystycznego, zarejestrowanego na nośniku elektronicznym CD, jak i jego opisu w formie pisemnej dysertacji, noszącej tytuł *"Wszechstronność zawodowa i specyfika zadań pianisty we współpracy z różnymi instrumentalistami na przykładzie wybranych utworów z literatury kameralnej XX wieku"*.

Praca napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Pawła Skrzypka obejmuje: wstęp, cztery rozdziały, zakończenie, bibliografię oraz streszczenia w języku polskim i angielskim.

Celem badawczym Doktorantki jest ukazanie specyfiki współpracy pianisty – kameralisty z instrumentalistami różnych specjalności, w kontekście powierzonych mu określonych zadań.

Mgr Karina Komendera koncentruje swoją uwagę na roli i znaczeniu wszechstronności zawodowej pianisty, charakteryzuje jego zadania oraz opisuje psychologiczny aspekt gry zespołowej, skupiając się na najmniejszej formacji kameralnej jaką jest duet.

Dzieło artystyczne obejmuje sześć duetów na różnorodne składy, takie jak fortepian z klarnetem, puzonem, wibrafonem, harfą, skrzypcami oraz kontrabasem.

W **rozdziale I** Doktorantka przedstawia i opisuje charakterystykę gry zespołowej we współpracy pianisty z innymi instrumentalistami, w aspekcie psychologicznym. Dowodzi, jak ważnym elementem jest partnerstwo, będące kluczem do owocnej i dobrej współpracy. Przybliża tę problematykę uwzględniając zadania, które musi zrealizować pianista w procesie przygotowania do pracy z innymi instrumentalistami. Ukazuje te zjawiska w kontekście historycznych uwarunkowań, na przykładzie wybranych dzieł kameralnych XX wieku, które są podstawą pracy doktorskiej.

W **rozdziale II** mgr Karina Komendera omawia podstawowe elementy warsztatowe, jakimi powinien dysponować pianista – kameralista w grze zespołowej, uwzględniając takie zagadnienia jak m.in. czytanie i gra a' vista, biegłość czytania w różnych tonacjach i kluczach, umiejętność transponowania, znajomość oznaczeń artykulacyjnych innych instrumentów niż fortepian, czy umiejętność redukcji mniej ważnych partii w wyciągach fortepianowych. Spełnienie tych kryteriów, choć bardzo trudne w realizacji, w znacznym stopniu ułatwia pracę pianiście – kameraliście na co dzień oraz pomaga w opanowaniu obszernego repertuaru. Jest to elementarna wiedza, która powinien posiadać każdy pianista zajmujący się w praktyce zawodowej sztuką kameralną.

Niestety w moim mniemaniu, jest to podejście zbyt idealistyczne, gdyż w praktyce dość rzadko można zetknąć się z taką wszechstronnością wśród pianistów.

W **rozdziale III** Doktorantka w sposób szczegółowy odnosi się do różnorodności zadań oraz potrzebnych pianiście–kameraliście – umiejętności, na podstawie sześciu duetów z literatury kameralnej XX wieku, które składają się na opisywane dzieło artystyczne. Przywołuje w nim problematykę i zagadnienia dotyczące współpracy pianisty z muzykami reprezentującymi różne grupy instrumentów.

W rozdziale tym, który jest kluczowy i stanowi trzon tej pracy, brakuje mi głębszej, bardziej wnikliwej analizy poszczególnych duetów, pod kątem problematyki oraz zagadnień ujętych w tytule pracy. Dzieła te przedstawione i opisane są zbyt powierzchownie i ogólnikowo. Oczekiwałabym dokładniejszej analizy poszczególnych utworów pod kątem zadań, jakie stoją przed pianistą wykonującym te kompozycje.

W ostatnim **IV rozdziale** Doktorantka przedstawia i opisuje zadania i obowiązki pianisty – kameralisty w odniesieniu do współpracy z wieloformatowym zespołem jakim jest orkiestra symfoniczna. Opisuje kontekst współpracy pianisty z dyrygentem oraz wymienia przydatne, aczkolwiek czasem nietypowe umiejętności, które w tego typu pracy są czasem niezbędne, jak m.in. czytanie partytury, gra na innych instrumentach (klawesyn, organy, czelesta, a czasem równocześnie na kilku), realizacja basu cyfrowanego, a w przypadku współpracy ze śpiewakami – znajomość podstaw emisji głosu i dyrygentury oraz biegle poruszanie się w wyciągach chóralnych.

Temat ten jest bliski Doktorantce z racji Jej kilkuletnich doświadczeń związanych z pracą jako pianista etatowy w Orkiestrze Symfonicznej. W podsumowaniu tego rozdziału dowodzi, iż nabyte doświadczenia w pracy z różnymi instrumentalistami w konfiguracjach duetowych są znakomitą bazą i przygotowaniem do współpracy z wieloformatowymi zespołami.

Opanowanie różnych, często nietypowych zadań, może w znacznym stopniu wpłynąć na wzbogacenie gry, poszerzenie swoich umiejętności oraz wyspecjalizowanie się w różnych gałęziach kameralistyki.

W **zakończeniu** autorka przedstawia wnioski wypływające ze swoich analiz oraz badań, dzieli się swoimi spostrzeżeniami i przemyśleniami dotyczącymi znaczenia wszechstronności pianistów – kameralistów. Podkreśla ogromną wartość tych poszczególnych praktyk, co tylko dowodzi, jak bogatą dziedziną jest kameralistyka.

Podsumowując, praca doktorska mgr Kariny Komendery jest ciekawa i wartościowa pod względem merytorycznym. Choć opisuje zjawiska, które są oczywiste dla pianisty – kameralisty współpracującego z innymi instrumentalistami, to sposób potraktowania tego zagadnienia, rozwinięcie oraz poszerzenie o wątek psychologiczny, są dla mnie w pełni satysfakcjonujące.

Pod względem formalno-językowym, praca napisana jest poprawnie, aczkolwiek zawiera drobne nieścisłości słowne, błędy gramatyczne, ortograficzne oraz niedociągnięcia edytorskie. Są to jednak niewielkie uchybienia, które de facto nie wpływają na pozytywny odbiór pracy.

Dzieło artystyczne przedstawione przez Doktorantkę składa się z płyty CD, na której zostały zarejestrowane następujące kompozycje z literatury kameralnej XX wieku:

1. Witold Lutosławski – *Preludia taneczne* na klarnet i fortepian (1954)
I – Allegro molto
II – Andantino
III – Allegro giocoso
IV – Andante

V – Allegro molto

2. Stjepan Sulek – *Sonata „Vox Gabrieli”* na puzon i fortepian (1973)

3. Marta Ptaszyńska – *4 Preludia* na wibrafon i fortepian (1965)

I – Andante. Tempo rubato con espressione

II – Allegretto giocoso

III – Lento ma non troppo

IV – Allegro vivace con spirito

4. Carlos Salzedo – *Sonata* na harfę i fortepian (1922)

5. Karol Szymanowski – *Romans D-dur* op. 23 na skrzypce i fortepian (1910)

6. Aleksander Lason – *Muzyka w czterech częściach* na kontrabas i fortepian (1977)

cz. I – Przygrywka choralowa

cz. II – Taniec

cz. III – Pieśń

cz. IV – Final

Wykonawcy:

Karina Komendera – fortepian

Sandra Kopijkowska-Skórka – harfa

Andrzej Makal – wibrafon

Rafał Dudzik – skrzypce

Kamil Łomasko – kontrabas

Bartosz Bury – puzon

Krzysztof Grzybowski – klarnet

Realizacja nagrania, mix i mastering – Michał Kuźmicki

Technika Dźwięku – Mateusz Bułatewicz

Nagranie zrealizowano w Operze i Filharmonii Podlaskiej – Europejskie Centrum Sztuki w Białymstoku w terminie: listopad 2017 – luty 2018.

Pierwszym utworem otwierającym płytę są *Preludia taneczne* na klarnet i fortepian **Witolda Lutosławskiego**, skomponowane w 1954 roku. Utwór zawiera 5 zróżnicowanych pod względem charakteru Preludiów:

I – Andante. Tempo rubato con espressione

II – Allegretto giocoso

III – Lento ma non troppo

IV – Allegro vivace con spirito

Kompozytorka, która jest również wybitną perkusistą, znakomicie oddała w tym utworze barwowe walory obu instrumentów oraz przenikanie się brzmieniowe fortepianu i wibrafonu. Instrumenty nawzajem się uzupełniają i ze sobą dialogują. Fortepian jest tutaj potraktowany perkusyjnie i pojawiają się „ksylofonowe” brzmienia, które w połączeniu z barwą wibrafonu, czynią ten utwór niezwykle kolorowym i ciekawym. Dodatkowo zastosowane przez kompozytorkę figury melodyczno-rytmiczne jak tremola, glissanda, długie wybrzmienia dźwięków podkreślają impresjonistyczny charakter utworu. Artyści wspaniale ze sobą korespondują, przejmując od siebie nastroje, artykulację i barwy. Znakomicie uchwycone zostały przez muzyków zmiany charakteru i nastroju poszczególnych preludiów.

Następnym utworem na płycie jest *Sonata* na harfę i fortepian francuskiego kompozytora **Carlusa Salzedo**. Utwór napisany w 1922 roku i zadedykowany swojemu przyjacielowi, Edgarowi Varese. Kompozytor, który sam był harfistą i znał doskonale specyfikę tego instrumentu, potraktował partię harfy w sposób niezwykle wirtuozowski. Fortepian wspaniale uzupełnia i podkreśla brzmienie harfy, a zastosowane glissanda, burzliwe pasaże na pedale oraz efekty sonorystyczne, przywołują impresjonistyczne skojarzenia.

To jednocześnie dzieło zawiera sporą ilość problemów wykonawczych, jak skomplikowane podziały rytmiczne, arpeggia, pasaże przez wszystkie rejestry, tremola czy tryle. Fortepian, tak jak w przypadku poprzedniego utworu Marty Ptaszyńskiej, potraktowany jest perkusyjnie. Słychać tu naśladowanie dźwięku kotłów, ksylofonu, dzwonków.

Artystki wykonują to dzieło z wielkim rozmachem, wspaniale ukazując różnice nastrojów, charakteru, kolorów. Przemyślana koncepcja oraz płynne przejścia na fragmenty o radykalnie innym charakterze, czynią tę kompozycję spójną pomimo częstych zmian nastrojów.

Kolejnym, piątym duetem jest *Romans D-dur op. 23* na skrzypce i fortepian **Karola Szymanowskiego**, pochodzący z 1910 roku. Ten słynny utwór został dedykowany przyjacielowi kompozytora – wybitnemu skrzypkowi – Pawłowi Kochańskiemu.

Dzieło to, skomponowane w pierwszym okresie twórczości, napisane w duchu neoromantycznym, jest wyzwaniem zwłaszcza dla pianisty. Pomimo niewielkiej objętości, zawiera bogate spektrum zastosowanych w nim środków

wyrazowo-technicznych. Długie nuty w partii skrzypiec, pianista wypełnia akordami w rozległym układzie, które dodatkowo wzbogacone o przednutki, tworzą swego rodzaju efekty „dzwonów” w lewej ręce. Niestety niesie to ze sobą ryzyko przerwania frazy czy zastoju narracji. Jednak muzycy znakomicie sobie z tym poradzili, pięknie budując frazy, wspólnie oddychając i tworząc architektoniczną całość.

Miniatura ta nasycona jest ogromnym wyrazem oraz napięciem a czynnikiem formotwórczym jest tutaj fraza, co muzycy wspaniale uwypuklili.

Ostatnim, szóstym duetem podsumowującym płytę, jest *Muzyka w czterech częściach* na kontrabas i fortepian **Aleksandra Lasonia**. Utwór skomponowany w 1977 roku, składa się z 4 części:

cz. I – Przygrywka chorałowa

cz. II - Taniec

cz. III – Pieśń

cz. IV - Finał

Kompozycja ta, bogata pod względem kolorystycznym, posiada nieregularną rytmikę oraz ciekawą harmonikę.

W części pierwszej, kompozytor stosuje w partii fortepianu klasterowe akordy, które wykonywane w wolnym tempie, nadają puls i tworzą efekt „kroków”. Spokojny charakter przerywany jest przez flazolety w partii kontrabas, którym towarzyszą sekundowe apoggiatury w górnym rejestrze fortepianu. Jest to bardzo ciekawy kolorystycznie fragment, świetnie oddany przez muzyków pod względem zastosowania różnych barw.

Druga część nawiązuje do Mazura. Skoczne rytmy i figury podkreślają taneczny charakter części. Duet znakomicie wykonuje tę zróżnicowaną część, w której z jednej strony pojawiają się ciężkie akordy w basie naśladujące dzwony, z drugiej zaś delikatne „dzwonkowate” brzmienie w górnym rejestrze. Jest to żywa, kolorowa muzyka i także samo świetne wykonanie.

Kolejną częścią utworu jest Pieśń – spokojna, mistyczna w swoim wydźwięku oraz kontemplacyjna, w której akordowe tremola i nakładające się na siebie zmiany harmoniczne, podkreślają refleksyjny nastrój. Artyści wspaniale budują nastrój oraz napięcie.

Ostatnią częścią całej kompozycji jest Finał, utrzymany w szybkim, jednostajnym marszowym tempie z wykorzystaniem ostinatowych, powtarzalnych akordów w partii fortepianu, co jest zapewne kondycyjnie męczące dla pianisty. Jednak również w tym przypadku, nie słychać żadnego zmęczenia od strony technicznej u pianistki, a żywiołowość i energia wykonania robi wrażenie.

Cała ta kompozycja jest ogromnie zróżnicowana pod kątem zastosowanych w niej różnych technik kompozytorskich i daje muzykom pole do wspaniałej kreacji artystycznej.

Podsumowując, wszystkie te duety zaprezentowane na płycie CD, które składają się na dzieło artystyczne, wykonane są z wielkim rozmachem i ukazują szeroki wachlarz możliwości techniczno-wyrazowych pianistki jak i towarzyszących Jej muzyków. Duety te, wybrane przez Doktorantkę świadomie, prezentują zadania, jakie ma do wykonania pianista współpracujący z przedstawicielami różnych grup instrumentalnych. Pianista ma za zadanie dostosować środki techniczno-wyrazowe do możliwości dynamicznych i specyfiki instrumentu, któremu w danej chwili towarzyszy. W nagraniu pianistka w sposób bardzo plastyczny ukazała te różnice, odpowiednio balansując dynamicznie, artykulacyjnie i barwowo tak, by z jednej strony, wyeksponować swoją partię, a z drugiej, nie zdominować instrumentu, z którym współgra.

Konkluzja

Reasumując, stwierdzam, iż praca doktorska mgr Kariny Komendery zarówno w postaci dzieła artystycznego jak i jego opisu, zasługuje na wysoka ocenę i stanowi istotny wkład w rozwój reprezentowanej dyscypliny artystycznej.

Kandydatka dysponuje wspaniałym warsztatem pianistycznym oraz szerokim wachlarzem możliwości techniczno-wyrazowych. Znakomicie odnajduje się w różnorodnym stylu prezentowanych dzieł kameralnych, a Jej wszechstronność, jak i chęć ciągłego poszerzania swoich umiejętności, zasługują na szczególne uznanie.

Tym samym Doktorantka zrealizowała założone zagadnienia artystyczne i bez zastrzeżeń spełniła wymagania art. 13 u. 1, ustawy z dnia 14.03.2003 r.

Niniejszym pracę doktorską pani Kariny Komendery przyjmuję.

dr hab. prof. A.M. Beata Bilińska